

C E R A M I C
S E R I E S ●

nancy pickard

A B E R Y S T W Y T H A R T S C E N T R E

September 1995
number 73

Unlike many potters who build with hard clay, Nancy likes her clay soft and malleable. Working mostly with stoneware, she rolls it like pastry, folds it, twists and turns it, until striking forms emerge, such as jugs, vases, or a tea pot with an unusual fold for a spout. Her methods often involve the use of a wooden pastry knife, giving it a versatility, as well as a powerful decorative edge, which is not unlike a leather worker. Earthenware is the second medium used, and occasionally the darker clay in the form of a handle attached to a pot creates a dialogue between form and function.

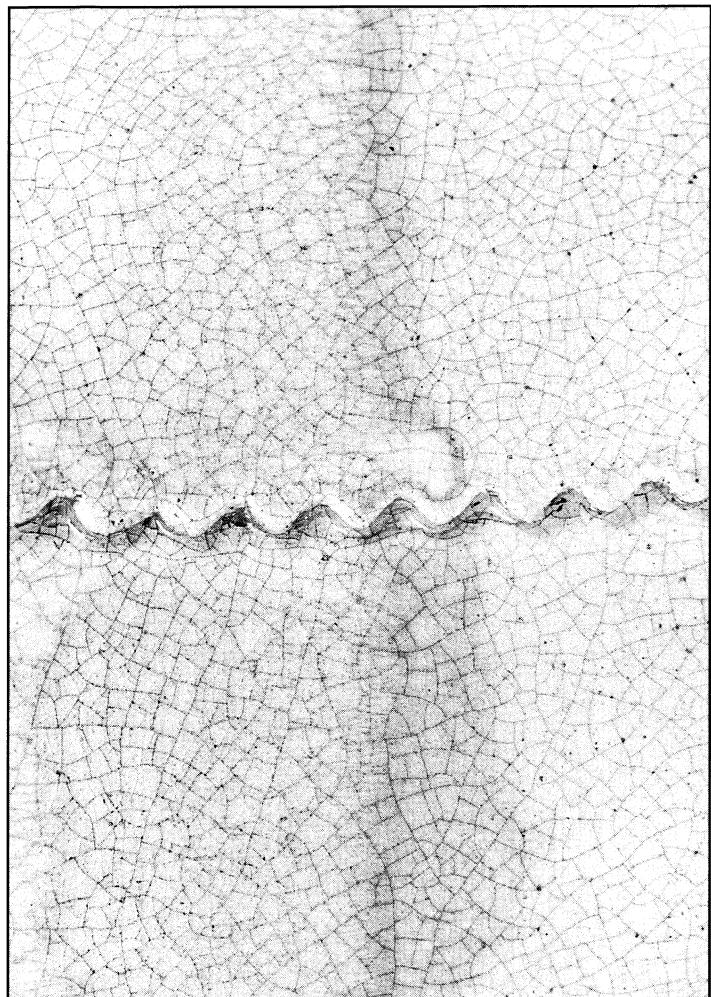
When in her studio Pickard describes her thoughts as directed on the home and the domestic. She talks openly about the rolling and building technique which may be related to her early days when she spent time cooking with her grandmother, and remembers the gentle, and contemplative mood in the kitchen. Her mother's family were practical farmers and growers, while the Quakers on her father's side may also have had their influence, as she sees personality and a spiritual quality in each pot. Pickard says 'I don't want to make 'ornaments', I try to separate out whimsical elements, but I am looking for something timeless'. The everyday objects are extended to fruit bowls and mugs. Previously her work concentrated on 'sculptural forms', often chunky, even large, now she is more likely to speak about work that can be held in the cup of a hand, or work that can hold flowers. This new work is visually simpler, yet more sophisticated, with perhaps more unconscious and natural control.

There are examples of handbuilt pots all over the world, but few it seems have been made by 'rolling' clay flat. In Africa, as in many other countries, handbuilt pots were usually coiled, (and incidentally very often made by women), but there are some examples of the rolled clay technique, usually as a result of extreme heat, where clay could not be left out unless it became dry, or sunbaked. In such hot regions rolling, folding and building pottery was usually accomplished quickly and often made by whole communities in a village context.

Pickard also speaks of traditional Japanese and Oriental folk pottery having an influence on her work, although there is no established tradition of hand built work here - pottery is thrown.

Nancy Pickard has always been interested in surface quality. Like much folk pottery, her work does not have perfect cylindrical form, but allows small imperfections into the work, almost celebrating them, so that subtle changes in the surface give the pottery more character.

Herein lies one of the strengths of her work. She talks about tensions of natural materials. The indentation produced by her fingers, as they pressure down onto the main body of the pot, or 'skin' as she describes it,

is a crucial part of the working process, and an important part of the end result, that another potter may avoid. For Pickard they add even more form to an already three dimensional object.

This deliberate enjoyment of ‘imperfection’ make her pots unique, stirring the imagination and creating new avenues of investigation, which lead to new ideas. One minute the pots are reminiscent of the forms of a tin box whose constantly battered and used body gains more character with age, on another moment the soft fold of cloth. Pickard’s malleable clay is changed before firing and her working methods are permanently set into the ceramics.

Previous pots made by Pickard gained a heavily textured surface by using the technique of rolling clay on to a textured cloth, or surface. Recently, and with this work, she is letting glazes do the same. In her desire for less ornamentation, more subtlety and avoiding overworking of the surface, Pickard has used a crackle glaze.

The crackle glaze is an early Chinese technique, which when cooled down, shrinks slightly on the body of the pot. Adding minerals to the clear glaze stains it and gives translucent colours, in this case reminiscent of a desert landscape with faded browns and beiges, blues and purples. In fact, like a barren landscape it is the very lack of colour that somehow make these pots resound with colour, and life. Yet like pools of clear blue water on the edge of sand these subtle tones are contrasted by a more potent colour when opening up a teapot, or seen from beneath the foot rim, where a striking blue-grey or blue is hidden.

The play of shape and form is however something that is immediately obvious on looking at the work. For example her folded teapot spout, a superb visual and functional invention, is also like folded leather, there is almost a ‘seam’, stretched and conical-like. The way she has made circular or semi-circular handles, joining to the main body is sculptural, but not abstracted and useless. The details of a zig-zag line running nearby a handle (that could almost have been riveted on), work together to create each piece and give it an independent personality and as Pickard believes make the ‘whole pot work for itself’.

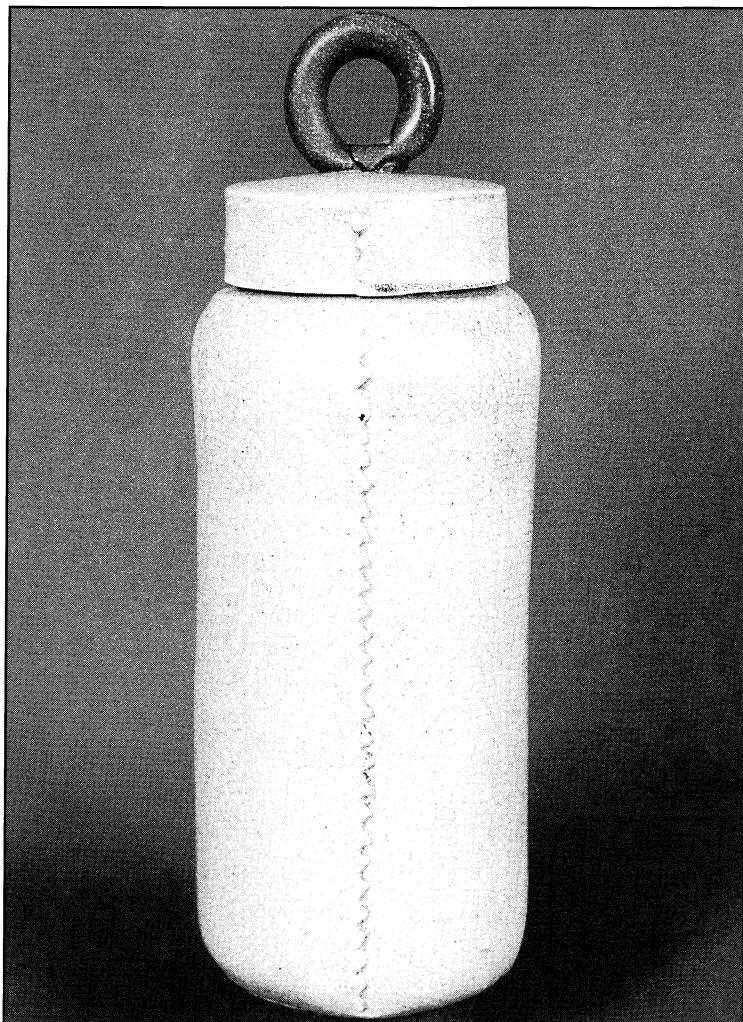
Her early training at the Central School of Art in London, followed by Cardiff College of Art and later the support of a Prince of Wales Award to buy her electric kiln, are important events in her career. But she is aware that beyond her professional life her personal life, too, is influencing the way her work evolves. The home and all its connotations has always been an important feature in Pickard’s work and ideas, but has been highlighted following the birth of her first child. Time in the studio is precious, quick and decisive decisions have to be made. The birth of the daughter has also highlighted the meaning of her own family, and of human relations. It is not surprising therefore that with a group of these pots sitting together there is a feeling that they are part of a ‘family’. Hence her aim of making objects that she would like to invite into and keep in her own home. This idea is more complex than it first seems - the way people choose objects and use them, has great significance. So it is the meditative qualities of this new work that is most impressive.

In the very ‘ordinariness’ of everyday objects lies something very unordinary when they are hand-crafted individually. Pickard has taken this concept and breathed new ideas into it. It is important to her that someone should be able to enjoy holding a piece of her work in their hands. In fact she says that she looks forward to the idea of someone keeping their buttons or hairgrips in one of her pots.

by Patricia Aithie

26 August - 30 September 1995

Supported by the Craft Department, Arts Council of Wales

C Y F R E S •
G E R A M E G

nancy pickard

CANOLFAN Y CELFYDDYDAU ABERYSTWYTH

medi 1995
rhif 73

Yn wahanol i nifer o grochenwyr sy'n trin eu gwaith trwy gyfrwng clai caled, mae Nancy yn hoffi i'w chlai hi fod yn feddal ac yn hydrin. Gan weithio yn bennaf gyda chrochenwaith caled, bydd yn ei rholio fel cymysgedd crwst neu bestri, yn ei blygu, ei ddirdroi a'i gorededd, hyd nes y bydd ffurfiâu trawiadol yn eu hamlygu eu hunain ohono; megis jwgiau, fffiolau a chawgiau, neu debot te gyda rhyw blygiad neu sbwst-big go anghyffredin iddo. Mae ei harddull hi o weithio, sy'n aml yn ymgynnwys defnyddio cyllell bren (at dorri crwst neu bestri), yn rhoi i'w gorffenwaith ystwythder yn ogystal ag ymylon addurniadol grymus, nad ydyw mor wahanol â hynny i ddull gweithio y crefftwr lledr. Ei hail brif gyfrwng ydyw'r llestr pridd, ac yn achlysurol se fydd y clai tywyllaf ar ffurf dolen neu glust wedi ei glynnu at botyn, yn ffurfiô deialog cyd-rhwng ffurfi a defnyddioldeb ffywthiannol y gwerthrych.

Pan yn ei stiwdio, meddai Nancy Pickard ei hun, bydd cyfeiriad ei meddyliau yn canolbwytio ar y cartref a'r cartrefol. Siarada yn agored am y technegau rholio ac adeiladu, a allasai fod wedi deillio o ddyddiau ei mebyd pan dreuliasai gryn amser yn coginio gyda'i mamgu, ac y mae hi'n cofio'r awyrgylch hamddenol, myfyrdodol a thynner yn y gegin honno. Roedd ei theulu o ochr ei mam yn ffermwyr a thyfuya'r enydau ymarferol; tra y gallasai'r Crynwyr o ochr ei thad hefyd fod wedi gadael eu dylanwad arni hi; gan ei bod hi'n gallu gweld personoliaeth a sylwedd ysbrwyd ynghlwm wrth ansawdd pob un o'i photiau. Dywed Pickard nad ydyw hi'n awyddys i wneud addurniadau 'ornamentaidd'. "Ceisiaf wahanu allan yr elfennau mympwyol, ond chwilio rydw i am rywbeth di-amser". Ymestyna amrediad ei gwarthrychau o bethau bywyd beunyddiol i gynnwys powleni ffrwythau a mygiau. Cynt fe arferai ei gwaith ganolbwytio ar 'ffufiau cerfweithiol', a oedd yn aml iawn yn dalpiog, hyd yn oed yn fawr eu maint; ond erbyn hyn y mae hi'n fwy tebygol o siarad am orffenwaith y gellir ei gynnal yng nghwpan y llaw, neu gynhwysydd i ddal blodau. Y mae swmp y cynnrych diweddaraf yma yn weledol symlach, ac eto'n fwy soffistigedig ei ansawdd, gydag olion esfallai o reoliad mwy anymwybodol a mwy naturiol y tu ôl i'w wneuthuriad.

Nid oes brinder engrheiftiau o botiau wedi eu hadeiladu â'r llaw yma a thraw ledol y byd, ond se ymddengys mai prin ydyw bodolaeth y rhai a wnaed trwy 'rolio' y clai yn fflat â rholben. Yn Afrika, fel yn nifer o wledydd eraill y byd, roedd potiau llaw-adeiladol fel arfer wedi eu troglchu (ac yn aml iawn wedi ei gwneud gan ferched, gyda llaw), ond se geir ychydig engrheiftiau prin o'r dechneg o rollo clai, fel arfer o ganlyniad i amodau gweithio mewn gwers eithafol, mewn mannau lle na ellid gadael y clai y tu allan rhag ofn iddo sychu allan yn rhy gyflym neu gael ei grasu gan danbeidrwydd yr haul. Yn y cyfryw ranbarthau poeth, cyflawnid y camau o rollo, o blygu ac o adeiladu crochenwaith yn dra chyflym, gan amlaf trwy gydweithgaredd holl aelodau'r gymuned gyfan o fewn cyd-destun pentrefol.

Sonia Pickard hefyd am y dylanwad a gafodd crochenwaith traddodiadol Siapanëaidd a chrochenwaith gwerinol Dwyreiniol ar ei gwaith, er nad oes arwyddion hysbys o gynhyrchu crochenwaith llaw-adeiledig fel y cyfryw - eithr crochenwaith taflodig yn hytrach a gaed - o fewn y traddodiadau sefydledig rheiny.

Bu gan Nancy Pickard wastad ddiddordeb mewn ansawdd gorffenweithiol yr arwyneb. Megis gyda chymaint o crochenwaith gwerinol, nid oes i'w gwaith hi y ffurf silindraidd perffaith. Yn hytrach y mae hi'n canatâu i beth amherffeithrwydd cynnil gael ei ymgynnwys o fewn y gwaith; yn wir, bron iawn nad ydyw hi'n ymddigiso'n ymsalchiol ynddynt, fel bod y cyfryw newidiah a'r amrywiadau yn strwythur yr arwyneb yn rhoi i'r cynnrych fwy o hynodrwydd a chymeriad.

Dyma un o hanfodion y cryfderau sy'n eu gwaith. Fe sonia gryn dipyn am densiynau y defnyddiau naturiol. Mae'r pantiau a gynhyrchir gan ei bysedd, wrth iddyn nhw wthio'n fewnbwysol ar brif gorff y potyn, neu'r 'croen' fel y'i disgrifia hi ef, yn rhan anhepgor o'i phroses hi o drin y gwaith, fel ag y mae hefyd yn rhan holbwysig o'i

gorffenwaith ar y diwedd. Dyma elfen y byddai unrhyw grochenydd arall yn gwneud ei orau i'w hosgoi; eithr yn achos Pickard y mae'n ychwanegu hyd yn oed fwy o ffurf, i wrthrych sydd eisoes yn dri-dimensiwn.

Y mae'r mwynhad bwriadol yma o'r 'amherffeithrwydd' yn gwneud ei photiau hi'n unigryw, trwy gyffyrro'r dychymyg a chreu llwybrau newydd i'w hymchwilio, sy'n arwain at ymgorffori syniadau newydd. Un funud y mae'r potiau yn atgos o ffurfaau blychau tun y mae eu cyrff llesg a ddymodiwyd ac a dolciwyd trwy fynnych ddefnydd yn magu mwy-fwy o gimeriad gydag aeddfwydd oan; ac ar foment arall y maen nhw'n blygiadau llyfn ac esmwyth o frethyn. Trausnewidir clai hydwyth Pickard cyn cael ei dario, a mewndoddir ei harddulliau gweithiol mewn ymgorfforiad parhaol a sefydlog o fewn ei cheramegau.

Yn y gorffennol bu i botiau Nancy Pickard arddangos arwyneb gweadweithiol trwm trwy defnyddio techneg o rolio clai ar frethyn neu is-arwyneb gweadweithiol. Ond yn ddiweddarach, fel y gwelir yn y gweithiau a ddangosir yma, y mae hi'n gadael i wydredd wneud yr un peth. Yn ei deisyfiad am lai o addurn ornamentaidd, am fwy o dawelwch diamlwg, ac am osgoi gorweithio'r arwyneb, mae hi wedi troi at ddefnyddio gwydreddiad cracellog.

Techneg Tsieinüaidd cynnar ydyw'r gwydreddiad cracellog; ac y mae iddo'r nodwedd o rhubannu neu o dynnu i mewn ato'i hun ar gorf y potyn, wrth iddo oeri i lawr. O ychwanegu mineralau at y gwydreddiad clir, caiff ei staenio ac fe roir iddo liwiau lletgir; fel y lliwiau sydd yn yr achos yma yn adlewyrchiad o dirwedd anial a diffaeth gyda lliwiau gwywedig o frowniau a beis, lliwiau edwinedig o lasau a phorffor. Mewn gwirionedd, yn yr un ffunud â chyda thirwedd diffrywth, y diffyg lliw ydyw'r union elfen sy'n gwneud i'r potiau yma i ddatseiniâd lliw ac â bywyd. Er hynny, megis pyllynau o ddŵr glas-glir ger ymylon y tywod, fe gyferbynir y pris liw-donau diymhongar â lliwiau grymusol, wrth godi'r caead ar debot te, neu o ych o dan ymylon y troed, lle'r ymguddia lliwiau llwydlasaidd a gleision tanbaid.

Mae'r chwarae cyd-rhwng siâp a ffurf, fodd bynnag, yn rhywbeth sy'n uniongyrchol amlwg o fanwl-ych ar y gwaith. Er engrisiafft, y mae pig neu sbowt plygedig ei thebotiau, sy'n ddyfais gweledol a defnyddiol rhagorol, hefyd yn ymddangos fel pe bai wedi ei wneud o l plygedig; bron na ellir gweld 'sâm' trobsbwyrthol o fath, yn ymestyn ar ffurf conigol. Sylwer ar y ffordd y mae hi wedi ffurfio'r handlenni cylchog neu hanner-cylchog, gan eu cysylltu â phrif gorff y gwaith mewn arddull mor hynod o gerfluniol, ond arddull nad yw serch hynny yn haniaethol nac ychwaith yn ddi-ddefnydd. Mor atyniadol y llinell igam-ogam sy'n rhedeg ger ymylon dolen afael (a allasai, am a wyddem yn amgennach, fod wedi ei rybedu ymlaen â risfets). Y mae'r cyfryw nodweddion at ei gilydd yn creu darnau unigolyddol, ac yn cyflwyno i bob un darn o waith rhyw bersonoliaeth annibynnol, ac fel y cred Pickard, yn peri i 'bob un potyn weithio drosto'i hun' wrth gyfleo ei rinwedd, ei nawr a'i gimeriad i ni.

I grybwyl y digwyddiadau pwysicaf yn natblygiad ei gyrra, derbyniodd ei hyfforddiant cynharaf yn Ysgol Ganolog Celfyddyd yn Llundain, gan symud ymlaen i ddilyn cwrs yng Ngholeg Celf Caerdydd, ac wedi hynny se dderbyniodd Wobr Tywysog Cymru i'w chynorthwyo i brynu odyn trydanol. Ond y mae hi'n ymwybodol fod ei bywyd personol hefyd, yn ogystal â'i bywyd proffesiynol, yn dylanwadu ar y ffordd y mae ei gwaith yn esblygu. Bu'r cartref a'r cyfan o'i gynodiadau cysylltiedig erioed yn nodwedd allweddol bwysig yn natblygiad gwaith a syniadau Nancy, ond yn ddiweddarach se rymuswyd y dylanwad yma, yn neilltuol o ganlyniad i roddi genedigaeth i'w phlentynt cyntaf. Oherwydd fod y cyfnodau a dreulir yn y stiwdio yn gyfyngedig o brin; rhaid gwneud penderfyniadau pendant a digyfaddawd tra yno, yn chwim o sydyn. Mae genedigaeth ei merch hefyd wedi chwyddo amlgrwydd ystyr bodolaeth ei theulu hi ei hun, ac wedi pwysleisio hanfodolwyd perthnasau rhyng-ddynol. Nid rhyfedd felly, wrth ych ar grŵp o'r potiau yn eistedd gyda'i gilydd, y gwyfir y teimlad eu bod hwy i gyd yn gyd-aelodau o 'deulu'. A dyna ei hysgogiad i geisio adeiladu gwthrhychau y carai hi eu gwahodd i mewn ac i'w cadw o fewn aelwyd ei chartref hi ei hun. Y mae'r cysyniad yma yn un mwy cymhleth nag a ymddengys ar yr olwg gyntaf; oherwydd y mae cryn arwyddocâd i'r sbardunau sy'n ysgogi pobl i ddewis gwthrhychau penodol ac i'w defnyddio. Y priodoliaethau myfyrion a berthyn i'r cynhyrchaith mwyaf diweddar yma felly, ydyw ei sylwedd mwyaf trawiadol a gafaelgar.

Yng 'nghyffredinolrwydd' y gwthrhychau bob dydd yr ymlochesa rhywbeth tra anghyffredin, pan fyddont wedi eu crefftweithio â llaw, un ar y tro. Mae Nancy Pickard wedi cydio yn y cysyniad yma ac wedi anadlu syniadau newydd i mewn iddo. Y mae'n bwysig iddi hi y dylai unigolion fod yn abl i fwynhau cydio mewn darn o'i chynnyrch hi yng ngħi eu dwylo. Mewn gwirionedd, fe ddywed ei bod hi'n ymhyfrydu yn y profiad o ddychmygu rhagweld rhywun yn rhywle yn cadw botymau a chlipiau gwallt a chyfryw faniach personol, yn un o'i photiau neilltuol hi.

gan Patricia Aithie

26 Awst - 30 Medi 1995

ffotograffiaeth photography Patricia Aithie